

Examensarbete 15 hp 2012
Konstnärlig kandidatexamen
Institutionen för klassisk musik

Handledare: Peter Berlind Carlson

Petter Lindahl

Examensarbete

Kandidatexamen

/VT 2012/

Petter Lindahl, Horn.

Kungl. Musikhögskolan
i Stockholm
Royal College of Music
Valhallavägen 105
Box 27711
SE-115 91 Stockholm
Sweden

+46 8 16 18 00 Tel
+46 8 664 14 24 Fax
info@kmh.se
www.kmh.se

Program

Nocturno, Franz Strauss op.7

Ett stycke för horn och piano utav Richard Strauss far Franz. Han var en man med många strängar på sin lyra som förutom att han var hornist vid Königlich Bayerische Hofkapelle i München även spelade viola, klarinett och gitarr. Han ledde hornsektionen på flera uruppföranden av Wagners operor även om det sägs att han varken gillade Wagners musik eller person. Franz musiksmak var mycket konservativ och man kan inte beskylla hans egna kompositioner för att innehålla ett på något sätt utmanande tonspråk. Hans Nocturno skulle jag beskriva som enkel, fin och välskriven för hornet.

Hindemith sonat för horn i F, sats 2

Hindemiths sonat för horn är skriven 1939 i Sion i Schweiz dit Hindemith flydde med sin judiska fru för att komma undan nazisterna. Historiens tyngd och allvar tycker jag speglas genom hela sonaten även om den andra satsen är den minst dramatiska.

Mozart konsert nr.3 för horn och orkester (bearb. f. piano), sats 1 och 2

Alla Mozarts hornkonserter är skrivna för den osthandlare som hette Leitgeb i efternamn och bodde i Wien i slutet av 1700-talet. Han var en mycket skicklig hornist som spelade naturhorn som var den dåtida

föregångaren till vårt moderna horn. Naturhornet saknade ventiler och har en lite ljusare och lättare klang.

Den tredje konserten är den vanligaste konserten vid provspelningar och den bästa enligt mig. Den är inte lika utmanande registermässigt som tvåan och fyran eftersom Leitgeb hade börjat bli lite till åren när Mozart skrev den.

Sammanhängande för alla stycken som jag valt att spela är deras fina musikaliska innehåll i förhållande till sin tekniska enkelhet. Inte alltid måste jag säga under mina tre år på musikhögskola känns det som det är mödan värt att spela horn, man står länge och sliter med övningar och etyder som sen i slutänden ändå inte ger en lyssnare någon större njutning. Inte för att jag egentligen tror att det är något som drabbar bara hornister eller bara mig utan jag tror det är en ganska allmän tanke musiker tänker om övning. Det fina är dock att när jag väl får välja vad jag ska spela och jag får en pianist till förfogande som vid det uppspel jag nu har gjort så smyger sig ju känslan på att arbetet faktiskt var mödan värt och det är något jag kommer ta med mig in till mina väntande Masterstudier. Ett noggrannare urval av repertoar ska jag i framtiden ägna min tid åt och i en större utsträckning se till att få framföra även soloverk för publik och inte fastna i en vana att bara spela för hornister i min närhet. När man i för stor utsträckning bara spelar för sina kollegor och efteråt diskuterar problem och lösningar tillsammans mister man ibland musikens magi och det tycker jag är för tråkigt. Mina Masterstudier ska jag också försöka ägna åt att i en högre utsträckning göra fel. Så mycket tid jag slösat med en allt för hög målsättning som i läget ibland inte varit aktuell och som gjort att jag ibland i sinnet övertyger mig själv om att fel är rätt istället för att

acceptera mina begränsningar och helt enkelt spela fel. Jag tycker också att ordet perfektion som mål i en allt för hög utsträckning har används under min studietid och det förstör i många fall mer än motiverar. Jag försöker tänka ut ett ord som skulle kunna fungera som substitut för perfekt. Egentligen är det ju inte spelkvaliteten jag är ute efter att försäkra, bara min egen inställning och metod att nå bästa möjliga resultat. Ett förståeligt spel sätter inte samma press på utövaren och är kanske ett bättre mål då det även tar med publiken och lyssnaren i beräkning. Ett spel som en publik kan förstå och uppskatta är egentligen inte heller en ribbsänkning från perfekt även om jag upplever det som att ger en gnutta mer spelrum för det som är mätbart. Det ställer dock högre krav på en enad fasad hos framförande musiker. Det inbjuder mer till en dialog musiker emellan och mer till tolkning av ett stycke än ett försök att återge en notbild i toner. Jag har under min studietid upptäckt hur mycket mer jag egentligen gillar att spela kammarmusik utifrån riktigt dåliga utgåvor. Detta eftersom den skrivna informationen inte tas på samma allvar av gruppen och mer inbjuder till diskussion och egna lösningar än vad en erkänt bra utgåva hade gjort. Jag kan ju dock inte garantera att resultatet inte lider av att dåliga utgåvor använts men arbetssättet tilltalar mig i vilket fall mer när informationen är otydligare eller mer opålitlig.

När jag läser hur jag nu sammanfattat tre års utbildning börjar man ju fundera på om utvecklingen verkligen går framåt eller bakåt, att det rör på sig är ju i alla fall något och det får väl duga.

Kungl. Musikhögskolan
i Stockholm
Royal College of Music
Valhallavägen 105
Box 27711
SE-115 91 Stockholm
Sweden

+46 8 16 18 00 Tel
+46 8 664 14 24 Fax
info@kmh.se
www.kmh.se

Kungl. Musikhögskolan
i Stockholm
Royal College of Music
Valhallavägen 105
Box 27711
SE-115 91 Stockholm
Sweden

+46 8 16 18 00 Tel
+46 8 664 14 24 Fax
info@kmh.se
www.kmh.se

